Torţa lui Alexandru

Torţa lui Alexandru

Pe hipodromul de la curtea împărătească din Pella, în Macedonia, aşteaptă un băiat. Ochii lui erau sclipitori, albaştri, iar părul blond şi lung îi flutura. Era prinţul Alexandru. Sclavii îi aduseră un cal negru, înfocat, cu ochii furioşi şi agitaţi, un animal pe care nimeni nu putea călări. Dar Alexandru observase că numai atunci armăsarul se speria şi o lua la fugă, când îşi vedea propria-i umbră. Prinţul îl aşează cu faţa la soare: un salt calculat pe spatele calului, o luptă scurtă între om şi animal, după care calul se supuse inteligenţei şi puterii omului. Mai târziu, acesta i-a fost cel mai credincios însoţitor care l-a purtat prin toate bătăliile şi primejdiile vieţii sale zbuciumate. Şi ce viaţa aventuroasă şi bogata în răspunderi a dus călăreţul său!

După moartea subită a regelui Filip, tatăl sau, Alexandru, în vârstă de douăzeci de ani, a urcat pe tronul Macedoniei în anul 336 înainte de Hristos. A fost educat sever şi a fost erudit. Educatorul lui a fost înţeleptul Aristotel (384-322 î.H.), cel mai mare învăţat al timpului său. Plin de râvna, Alexandru a studiat cărţile de istorie, a citit pe poetul Homer. Curând însă, tânărul monarh a fost pus în faţa primei încercări, căci grecii au refuzat sa-l asculte. A reuşit însă repede să-i convingă să recunoască stăpânirea sa. A devenit adevăratul unificator al întregului popor grec.

Prima sa ţintă războinică a fost cucerirea împărăţiei persane. Această împărăţie se întindea la „infinit". până la capătul lumii cunoscute pe atunci. Însa nici Darius al lll-lea, regele Persiei. nu dormea. Cu multele sale nave de război şi trupe, el era de o sută de ori superior micului grup al macedonenilor si grecilor. Oricât de mare a fost riscul, Alexandru nu a cunoscut însă nici o ezitare. Instinctul lui l-a mânat spre Asia Mica. Cu oastea lui a ajuns la locurile vechii cetăţi Troia şi curând s-a ciocnit cu ostile persane. S-a năpustit în luptă în fruntea trupelor sale si a căutat duelul cu comandantul suprem al armatei persane. După o luptă grea. persanii au fost risipiţi. Bătălia a fost câştigată.

Această primă victorie a însemnat pentru Alexandru câştigarea Asiei Mici în întregime. Fara lupte îşi croi drum de-a lungul coastei vestice. O cetate după alta se supunea curajosului rege. Darius insa nu se dădu încă bătut. În timp ce Alexandru se pregătea să cucerească bogatul colţ nord-estic al Marii Mediterane, sosi vestea că regele persan se apropie cu o superioritate de douăsprezece ori mai mare. Într-adevăr, în faţa oraşului Issus, grecii au fost atacaţi din spate prin surprindere, învălmăşeala s-a extins. Din nou, Alexandru însuşi a fost acela care, în fruntea cavaleriei, a adunat trupele si le-a condus în lupta. Deşi rănit, a făcut totuşi efortul sa pătrundă în oastea duşmana si sa ajungă la Darius; acesta a reuşit cu mare greutate sa scape. Lucrul de necrezut a devenit realitate: persanii au fost puşi din nou pe fuga, iar calea spre Fenicia şi Egipt a fost deschisă.

Acum marşul a continuat spre sud în ţara faraonilor. Egiptenii, care de doua sute de ani trăiau sub stăpânirea persană, l-au salutat pe Alexandru ca pe eliberatorul lor. În delta Nilului, regele a întemeiat portul Alexandria, care nu numai că a devenit baza sa navală cea mai importantă, ci foarte curând şi un centru al comerţului mondial, precum şi un centru al artei si al ştiinţei. Până în zilele noastre. Alexandria a rămas unul din cele mai mari oraşe ale Africii, unde occidentul se întâlneşte cu orientul. Armatele lui Alexandru însă şi-au continuat drumul spre nord şi spre răsărit, în inima împărăţiei persane. Apoi a trecut dincolo de Eufrat şi a ajuns la Tigru, unde din nou s-a ciocnit cu armatele lui Darius. Cu toate că acesta l-a întâmpinat cu atelaje pe două roţi trase de cai, atelaje prevăzute la roţi cu seceri ascuţite din fier care ţâşneau în afara, iar în vârful oiştilor cu fier ascuţit şi topoare, toate acestea nu au putut împiedica pierderea luptei. În felul acesta, drumul a fost deschis spre inima împărăţiei persane, spre Asiria, Babilonia şi vechea Persic.

Totuşi spiritul neobosit al lui Alexandru nu s-a declarat satisfăcut. El era cuceritor şi stăpânitor, dar dorea să devină şi descoperitor. În marşuri nesfârşite spre răsărit, prin pustiuri şi lanţuri nesfârşite de munţi mirifici, căuta India, în spatele căreia după cum se credea se sfârşea discul pământului. După traversarea Indusului, îl aşteptă o armată imensă a unui rege indian. În faţa armatei, sute de elefanţi de război stăteau ca un zid. Aceste „tancuri ale antichităţii" scoteau nişte sunete stridente de trompetă din trompele lor ridicate, iar colţii lor uriaşi se mişcau ameninţător. Printr-o încercuire iscusită însă, Alexandru stăpâni şi această situaţie periculoasă si atacă duşmanul din flancul lipsit de elefanţi.

Când s-a întors iarăşi în ţara sa natala, Macedonia, după 8 ani şi jumătate, Alexandru străbătuse aproape 18.000 de kilometri, ceea ce este egal cu aproape jumătate din circumferinţa globului. Acum el s-a dedicat pe deplin ordinii şi reconstrucţiei imensului său imperiu. Totuşi l-au preocupat mereu si alte planuri pentru explorarea lumii. Dar în mijlocul activităţii sale neobosite s-a îmbolnăvit de malarie. Oastea lui a trecut tăcuta prin faţa patului lui de suferinţă. Vocea i s-a oprit în gât, numai cu ochii i-a mai salutat pe tovarăşii săi. A avut doar treizeci si trei de ani când a încetat din viaţa.

Ceea ce mi se parc important în toate cuceririle sale este un fapt care ne face sa înţelegem mai uşor omul Alexandru şi strategia lui. Astfel se relatează că de câte ori asedia o cetate duşmană, înfingea în pământ în faţa porţii acelei cetăţi o făclie aprinsă. Aceasta însemna că dacă cineva venea la el atâta timp cât făclia ardea, i se acorda milă şi i se dăruia viaţa. Când făclia se stingea, el lua oraşul cu asalt, iar pe toţi împotrivitorii îi trecea prin sabia judecăţii.

Făclia vieţii tale mai arde încă. Cât timp, aceasta nu o ştii. O furtună neaşteptată poate sa ţi-o stingă într-o clipă. Chiar şi flacăra vieţii lui Alexandru s-a stins relativ devreme. De aceea gândeşte-te ca există Unul care îţi oferă astăzi încă har şi viaţă! Ce va ti mâine, îţi este necunoscut. Dumnezeu îţi mai acordă astăzi îndurare prin Fiul Său, Isus Hristos, care a murit şi pentru tine pe crucea de pe Golgota.

De aceea Duhul Sfânt îţi spune: „Astăzi, dacă auziţi glasul Lui, nu vă împietriţi inimile”." (Evrei 3.7-8), căci „grozav lucru este să cazi în mâinile Dumnezeului celui viu!" (Evrei 10.31).